

Sygn. akt XI Ka 671/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Sędzia SO Arkadiusz Śmiech

Protokolant: - prot. Katarzyna Zabielska

po rozpoznaniu w dniu 31 lipca 2013 roku

sprawy K. T.

obwinionego z art. 92 a k.w. i in.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Puławach

z dnia 15 kwietnia 2013r. sygn. akt II W 1463/12

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 80 (osiemdziesiąt) złotych opłaty oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków.

XI Ka 671/13

UZASADNIENIE

K. T. został obwiniony o to, że

I. w dniu 06.06.2012 r. około godz. 11.35 w miejscowości Z., gmina P., powiat (...), woj. (...), kierując samochodem osobowym marki P. o nr rej. (...) przekroczył w terenie zabudowanym dozwoloną prędkość obowiązującą na danym odcinku drogi, w ten sposób, że poruszał się samochodem osobowym P. o nr rej. (...) w terenie zabudowanym z prędkością 101,6 km/h, czym przekroczył dozwoloną prędkość obowiązującą na danym odcinku drogi o 51, 6 km/h,

tj. wykroczenie z art. 92 a ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 46, poz. 275 z późn. zm.) w zw. z art. 129 a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 z późn. zm.);

II. w dniu 06.06.2012 r. około godz. 11.35 w miejscowości Z., gmina P., powiat (...), woj. (...), kierując samochodem osobowym marki P. o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki P. o nr rej. (...) wykonując manewr wyprzedzania, przekroczył podwójną linię ciągłą przez co nie zastosował się do znaku drogowego P-4,

tj. wykroczenie z art. 92 § 1 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 46, poz. 275 z późn. zm.) w zw. z art. 129 a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 z późn. zm.);

III. w dniu 06.06.2012 r. około 11.35 w miejscowości Z., gmina P., powiat (...), woj. (...), kierując samochodem osobowym marki P. o nr rej. (...) spowodował umyślne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki P. o nr rej. (...), wykonywał manewr wyprzedzania na skrzyżowaniu,

tj. wykroczenie z art. 97 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 46, poz. 275 z późn. zm.) w zw. z art. 24 ust. 7 pkt 3, art. 129 a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 z późn. zm.);

IV. w dniu 06.06.2012 r. około 11.35 w miejscowości Z., gmina P., powiat (...), woj. (...), kierując samochodem osobowym marki P. o nr rej. (...) spowodował umyślne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki P. o nr rej. (...), wykonywał manewr wyprzedzania na przejściu dla pieszych,

tj. wykroczenie z art. 97 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 46, poz. 275 z późn. zm.) w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 1, art. 129 a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 z późn. zm.);

Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Puławach obwinionego K. T.: uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I wniosku o ukaranie, wyczerpującego dyspozycję art. 92a kw oraz w ramach czynów zarzucanych mu w punkcie II, III i IV wniosku o ukaranie uznał za winnego tego, że w dniu 6 czerwca 2012 roku, około godziny 11:35 w miejscowości Z., gmina P., powiat (...), województwo (...), kierując samochodem osobowym marki P. o numerze rejestracyjnym (...) wykonał manewr wyprzedzania na skrzyżowaniu oraz przejściu dla pieszych, a nadto nie zastosował się do znaku poziomego P – 4 „podwójna linia ciągła”, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 92 § 1 kw w zb. z art. 97 kw w zw. z art. 9 § 1 kw i za to na podstawie art. 92a kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierzył mu karę 800 (ośmiuset) złotych grzywny; zwolnił obwinionego K. T. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i ustalił, że wchodzące w ich skład zryczałtowane wydatki postępowania ponosi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obwiniony zarzucając: obrazę przepisów prawa materialnego, mogącą mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie art. 24 § 3 i art. 33 § 2 i § 3, art. 39 § 1, 2 i 4 kodeksu wykroczeń poprzez ich niezastosowanie, wyrażające się w wymierzeniu obwinionemu kary niewspółmiernie wysokiej z pominięciem zasady indywidualizacji wymiaru kary, dyrektyw wymiaru kary oraz okoliczności wpływających na jej nadzwyczajne złagodzenie.

Wniósł o zmianę wyroku poprzez odstąpienie od wymierzenia kary, ewentualnie nadzwyczajne złagodzenie orzeczonej kary grzywny i nie obciążanie obwinionego kosztami postępowania przed Sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

W toku kontroli odwoławczej nie stwierdzono, by Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę dopuścił się obrazy przepisów postępowania, błędu w ustaleniach faktycznych, bądź popełnił inne uchybienia, które dyskwalifikowałyby trafność wydanego rozstrzygnięcia.

Postępowanie dowodowe w sprawie zostało przeprowadzone rzetelnie oraz dokładnie, a ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy i wyprowadzone z nich wnioski znalazły odzwierciedlenie w części dyspozytywnej wyroku stanowiąc rezultat kompleksowej oceny całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Ocena ta jest zgodna z regułami zawartymi w art. 4 kpk w zw. z art. 8 kpw, art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw i 410 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw.

Jest bowiem wszechstronna, obiektywna, trafna i uwzględnia zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego.

Tok rozumowania Sądu został zaprezentowany w pisemnych motywach wyroku, które odpowiadają wymogom art. 424 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw, w szczególności wskazują, które dowody i dlaczego zostały obdarzone wiarą, a którym i z jakich przyczyn ten walor został odmówiony. Sąd Okręgowy nie znalazł w rozumowaniu Sądu I instancji żadnych błędów.

Skoro zaś skarżący kwestionuje rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jedynie w zakresie orzeczenia o karze, to nie ma potrzeby czynienia szerszych rozważań w zakresie sprawstwa obwinionego w zakresie przypisanych mu wykroczeń.

Przechodząc, więc do kluczowej argumentacji zawartej we wniesionej apelacji Sąd Okręgowy, po przeprowadzeniu kontroli odwoławczego zaskarżonego wyroku w zakresie określonej przez Sąd Rejonowy dolegliwości, nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia w sposób postulowany przez skarżącego. Wywody apelacji nie zawierają po temu wystarczających kontrargumentów, ani też Sąd odwoławczy takowych nie dostrzegł.

Orzeczonej obwinionemu, z uwzględnieniem art. 9 § 2 kw, kary grzywny w wymiarze 800 złotych, przy możliwości jej orzekania do kwoty 5000 złotych, nie sposób uznać za surową w stopniu rażącym, a tylko w takiej sytuacji możliwa byłaby jej zmiana w postępowaniu odwoławczym. Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację Sądu Rejonowego zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dotyczącą wymierzonej kary. Lektura uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia dowodzi bowiem, iż Sąd Rejonowy uwzględnił wszystkie okoliczności istotne dla wymiaru kary i nadał im odpowiednią rangę. Miał w polu widzenia zarówno ilość wykroczeń, jak również stopień winy i społecznej ich szkodliwości. Wymiar orzeczonej kary grzywny świadczy również o tym, iż Sąd Rejonowy dostosował jej wysokość do dochodów obwinionego, jego warunków osobistych i rodzinnych, jak również stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych (art. 24 § 3 kw). Gdy się zważy na okoliczności czynów i fakt, że zachowaniem swoim obwiniony dopuścił się kilku wykroczeń, to nie sposób orzeczonej w wysokości 800 złotych kary grzywny uznać za rażąco surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk a tylko wówczas możliwa byłaby korekta wyroku w tym względzie. Nie każda bowiem różnica w ocenie wymiaru kary uprawnia sąd odwoławczy do zmiany wyroku, ale tylko taka, która ma zasadniczą naturę i jest rażąca w stopniu nie dającym się zaakceptować (por. wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18).

Brak było przy tym podstaw do zastosowania w odniesieniu do osoby K. T. instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary (art. 39 kw), która może być stosowana jedynie w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie, a takowe w warunkach sprawy niniejszej nie zachodzą. Argumentacja zawarta we wniesionej apelacji nie jest w stanie zmienić oceny tego stanowiska.

Nie stwierdzając uchybień w postępowaniu przed Sądem I instancji, które uzasadniałyby konieczność zmiany zaskarżonego wyroku lub jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania – w tym z przyczyn wskazanych w treści art. 104 § 1 kpw – Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze nastąpiło na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw oraz art. 21 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.Nr 27, poz. 152 ze zm.).